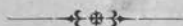

Planinski Vestnik.

Glasilo Slovenskega planinskega društva.

Št. 2.

V Ljubljani februarja 1902.

Leto VIII.

Eden dan v Grintavcih.

Spisal dr. Fr. Tominšek.

(Dalje.)

Ko stopam vprav po zelo temnem kraju, začujem pred seboj korakanje, ki nenadoma utihne. To se mi zdi sumljivo. Ostro gledam na obe strani gozda, in res, tam kakih dvajset korakov pred menoj se nekaj zgane v grmičju poleg pota. Kaj pa bo to? Ali nemara res kdo name preži? Ta misel me prešine in trdneje primem palico ter uberem odločen, krepek korak. Žvenket palice in trdna hoja jasno odmevata po gozdni tišini. Če me res kdo čaka, si mislim, ustraši se tako pogumno stopajočega korenjaka; pri tem pa ves čas motrim oni nevarni grm. Tako pridem mimo sumljivega mesta, ne da bi se zgodila najmanjša izpremembra. Vendar se še enkrat ozrem, in glej, izza grma sta stopili dve temni postavi; toliko se v temi razloči, da je eden možak, druga pa ženska. Previdno in tiho stopata proti potu; očitvidno se bojita, da bi ju ne zapazil. Sedaj šele spoznam, da sta se ta dva reveža mene dosti bolj bala nego jaz njiju. Hudomušno zakličem za njima: „Ali se me zelo bojita?“ in ženska se oglasi: „Nič!“ Da pa ta „nič“ ni bil odkritosrčen, je kazal položaj.

Naprej grede modrujem, kako nepotrebna slabost je strah; čim bolj je samotni kraj, tem manj se je bati, posebno pa v planinskih krajih. Nalašč tam nihče ne bo pričakoval ljudi; vprav naši gorjanci pa so tako miroljubno in pošteno ljudstvo kakor malokatero drugo.

Končno vendar prispem iz gozda na majhno, jako lepo planoto, ki je od vseh strani obrobljena z umetno nasajenim gozdom. Na tej planoti stoji nekaj hiš in eno večje poslopje, tovarna, v kateri izdelujejo iz neke rumene prsti prah za snaženje. Odtod se nudi proti vzhodu lep pogled na robове Konjske planine (Konjščice 1536 m), na Kopo (1169 m) in Dedca (1583 m); razgled proti severu in zahodu je pa večinoma zabranjen po gostem drevju.

Ko potujem naprej, zavije pot zopet po gozdu; med tem se je že popolnoma stemnilo. Na nebu sicer svetijo zvezde, v goščevju,

koder hodim, pa je tolika tema, da niti pota ne morem več razločevati; izgubiti se seveda ne morem, ker raste na obeh straneh steze grmičje, tako da mi je le sredini treba slediti; tudi je pot trda in s kamenjem posuta ter se dobro razločuje od obojestranskega mehkega sveta. Vendar pa moram prav previdno stopati, da mi ne izpodleti po pečevju ali na kaki korenini. Mimo Bele doline in Predasljja se ne morem nič muditi; saj pa tudi ne morem ničesar več razločevati radi teme. Od Predasljja krene pot nekoliko navzgor, a drži še vedno po gozdu. Sova se je že oglašala z žalostnim svojim skovikanjem — le hitreje jo še uberem in končno prispeem ob polosmih na planoto ob izviru Bistrice.

Zadovoljen si oddahnem in zaukam, da privabim Uršičevo teto v turistovsko hišo, kajti ona stanuje kakih pet minut proč od nje. V lovski hiši, ki je le streljaj oddaljena od turistijske hiše, me začno po svoje pozdravljati psi; v tem začne luna vzhajati nad gorami in razlije svojo medlo luč po tihem gorskem kotu. Prav prijazno posveti na lično kapelico, ki je postavljena tik nad turistovsko hišo in ki mičnost kraja le še povečuje. Prav domačega in zadovoljnega se jamem čutiti, počivajoč v verandi pred kočo. In moja zadovoljnost postane toliko večja, ko prinese Uršičeva teta svežega mleka in mi iz svojih shramb natoči izvrstnega sadjevca in nato prav svežega piva.

Ko povprašam po turistih, ki sta bila pred menoj tukaj, mi pove teta, da sta popoldne z gospodarjem Uršičem, ki je znan vodnik, odšla naprej na Kokrsko sedlo, da sta sedaj že gotovo v Zoizovi koči in da pojdetta drugo jutro z vodnikom naprej na Grintavec, potem pa najbrž še na Skuto in skozi Turski žleb do Okrešlja ter dalje po Logarjevi dolini proti Celju.

„Srečni ljudje!“ premišlujem. „Ta dva dobosta v Zoizovi koči ono ljubljansko družbo, ki je odšla preko Kokre in Povšnarja; dobro se bodo imeli in dobro si bodo izpočili, jutri pa lahko že zgodaj in čili stopili na vrh. In kako se bo meni godilo? Tukaj bom sameval, dokler ne pride debeli Lah, potem bom ž njim lomil nemščino in od same vljudnosti me ne bo pustil iti spat; zjutraj bom gotovo predolgo spal, imel bom samo do Kokrskega sedla še tri ure hoda in bom potem spehan in utrujen moral lesti na Grintavec, ki mi bo še najbližji.“ —

Nenadoma pa me prešine drzna misel: „Zakaj ne bi tudi jaz odrinil še danes do Zoizove koče? Tri ure hoda, ki sem ga do sedaj storil, je premalo zame; zakaj ne bi pota podvojil?“

„Čujte, teta“, vprašam Uršičevko, „kako bi prišel še nocoj do Kokrskega sedla?“

Ta premišljuje, gleda na mesec in končno zmaja z glavo ter me pouči, da sam po noči ne pridem gori in brez luči tudi ne.

To sem tudi sam dobro vedel, kajti pot od Uršiča do Kokrskega sedla je sicer brez nevarnosti, toda po noči se ni šaliti. Ako zgrešim pot, zaidem v skale ali v goščevje, odkoder bi se mogel šele po dnevi rešiti; v tako mrzli noči zunaj prenočevati pa tudi ni karsibodi. Povprašam torej, ali ne dobim koga, ki bi mi svetil do koče. Prijazna žena je bila takoj pripravljena, po-

gledati v lovsko hišo; tam je vprav nocoj več delavcev, ki so prišli z dela iz gozdov, in upati je, da dobi kakega spremljevalca z are. Previdno pa pripomni, da bo pač treba dati dotičnemu kako kronico in pa žganja. Ko ji zagotovim, da ne gledam na par kronic, zadovoljno prikima in odide.

Ne mine deset minut, in že pride s seboj moža zagorelega in dokaj umazanega lica, mršave brade, majhne, toda krepke rasti. S tem se hitro dogovoriva, toliko laže, ker je bil zanj sadjevec takoj pripravljen — popijeva in pojeva, kar sem imel na mizi, prižgeva luč, in hajdi kvišku proti sedlu! Odšla sva ob poldevetih.

Ker sva ubrala prav nagel korak in se ni bilo možno baviti z razgledovanjem, sva prekorakala v kratkem času, kar je bolj ravnega sveta. Tod je pot jako dobro nadelana; saj je tudi vozna in jahalna pot. Prideva do kraja, kjer se ločita dva pota: na desno proti Brani gre pot čez Žmavčarje, koder tudi hodijo na Male Pode in na Skuto; na levo jo zavije najina pot proti Korkskemu sedlu. Vozna pot se nato zoži v pešpot in svet se jame dvigati više in više. Že stopava po pobočju, ki drži od sedla doli v dolino. Tudi po strmini obdrživa hiter korak.

Moj spremljevalec me večkrat pohvali, kako dobro stopam, in pripozna, da hodiva čisto drugačno nego druga gospoda, Spočetka je ponosen na spešno hojo, meni pa se že hoče zazdevati, da me ne bode dolgo hvalil. Kmalu se pošteno ugrejeva in moj spremljevalec jame tožiti, kako je suh v grlu. Ni se temu čuditi, ker je bil precej žganja popil; toda kako mu pomagati? Vode ni nikjer, da bi pa jaz svoj nahrbtnik odpiral in vino točil, za to si nisem vzel koncesije. Potolažim ga torej s tem, da velim hitreje stopati, češ, da prideva prej do koče in si gori žejo pogasiva. Sedaj je mož uvidel, da nimam navade po potu postajati in počivati, in mislim, da me je natihoma preklel. Vendar je stopal odločneje. Ni trajalo dolgo, in že sva prišla iz goščevja in grmičja in lezla po golem svetu.

Bližava se sedlu. Sedaj se že da ob svitu lune nekoliko opazovati, kod laziva. Pot se vije navzgor po jako strmem oboku in na obeh straneh se dvigujejo pokončne, prav raztrgane skale. Na levi roki imava stene Grebena (2060 m), na desni pa rob Grintavčevega pogorja.

Da ne prideva preveč zmučena na vrh, velim počasneje hoditi. Moj spremljevalec ne ugovarja. Sedlo, po katerem polagoma kvikšu spejeva, ima še nekaj rastlinja, toda pokrito je prav na gosto z večjimi in manjšimi skalami, vmes pa z gostim ruševjem. Nikakor ni prijetno, iskati pota po tem pod nogami vedno se udirajočem svetu.

Ker ne hodiva prenašlo, se razveže mojemu tovarišu jezik, in jame mi pripovedovati, kako silno se v tem kraju udirajo od obeh strani skale in plazovi, kadar začne spomladi kopneti sneg. Pripoveduje mi, da živi že mnogo let od spomladi do pozne jeseni vedno v teh gorah, ker napravlja les in drva v gozdih pod Grebenom. Ves teden preživi s svojimi tovariši v gozdu ali pa pri pastirjih, ki pasejo svoje črede po planinah nad goščevjem. Vsak-

danji živež so mu trdi kruh in žganci, za pijačo mu je žganje; boljše se mu godi le tedaj, kadar je pri pastirjih, da dobi tudi mleka in sira. Samo ob sobotah zvečer stopi v dolino, da gre potem v nedeljo v cerkev v Stranje.

Ker je mož v teh krajih čisto domač, ga začnem povpraševati po posameznih vrhovih.

O Grebenu mi pripoveduje, da je od te strani dokaj težaven. Ko pogledam proti njegovemu vrhu, se takoj prepričam, da mož prav trdi.

„Vidite gospod“, pripoveduje dalje in pokaže kvišku po neki strmi steni, „v onih-le pečeh smo oni dan, ko je prišel tisti hudi dež, našli dva gospoda. Vpila sta na pomoč, ker nista našla več pota navzdol. Na srečo smo bili mi tačas na planini pri pastirjih in smo slišali vpitje. Jaz in še dva druga smo šli po nju in smo ju spravili v kočo. Kdor ne zna pota, ne sme sam gori. Če bi pastirji ne bili več na planini, živa duša bi ne bila slišala vpitja, in Bog vedi, kaj bi se bilo zgodilo.“

Govoril je resnico; pozneje sem se namreč iz spominske knjige v Zoizovi koči prepričal, da sta hodila pred tremi dnevi dva nemška turista preko Krvavca, Dolge njive in Grebena, hoteč od tod navzdol do Zoizove kočice. Ko sta se spustila z Grebena doli po njegovih strmih pečeh proti sedlu, ju je zalotila huda nevihta, in ker jima pot ni bil znan, sta hitro zašla in obtičala v skalovju, po katerem si nista upala naprej. Klicala sta dolgo časa in na srečo priklicala delavce, ki so pri pastirjih vedrili. Eden od njiju se je razjezil pri vpisu v spominsko knjigo, češ, Greben, to je hudičeva gora!

Tudi Grintavec in Skuto pozna moj tovariš. Na Skuti je delal novo pot in za to goro kaže celo ta priprosti človek veliko zanimanje.

Ob takih pogovorih nama čas hitreje poteka in zato ne opaziva toliko, kako počasna in utrudljiva je pot do vrha.

Dodobra spehana in potna končno dospeta do Zojzove kočice nekaj pred enajsto uro po noči. Hodila sva iz Bistrice približno dve uri in pol. Po dnevi in posebno v vročini bi bilo silno težko, tako hitro dospeti do vrha.

V koči imajo še luč, in ko zaukam, pride vodnik Uršič pogledat in odpirat. Ker piše ostra burja, stopiva hitro v kočo. Prva soba je nekoliko zakurjena v moje veliko veselje — hvala za to gre vodniku Uršiču.

Drugi turisti so se že odpravili spat; bila je res tukaj tudi omenjena ljubljanska družba. Umevno je, da so se vsi pošteno začudili poznemu prišlecnu. Moj znanec, gospod profesor B., si ne more kaj, de ne bi prišel pogledat, kdo je tisti norec, ki ob tem času lazi po skalovju. Te žalitve sicer ni izrekel, mislil si jo je pa prav gotovo. Da prepričim kako napačno mnenje, mu razložim na kratko svoj načrt in potovanje. Dolgo se seveda ne pogovarjava, ker je treba iti k počitku.

Ker je oskrbnica že pred enim tednom odšla iz kočice, ostane moja želja po topli večerji neizpolnjena. Toda to ne de nič; da le

kake pijače prave dobim. Vodnik Uršič preišče vso kočo in iztakne nekje še eno in sicer zadnjo steklenico dobrega vina; ta postane takoj moja last in posest. Iz nahrbtnika še nabere pripravljenih mrzlih jedil, potem pa sledim oni blagi čednosti: lačne nasititi, žejne napojiti — in jo izvršim najprej na sebi, potem pa tudi na svojem spremljevalcu.

Predno odidem spat, se pogovoriva še z vodnikom Uršičem glede načrta za jutrišnji dan. Znana sva si že od prej, in ker me pozna za dobrega planinca, mi nasvetuje, da naj vsekakor posetim Skuto. „To je lepa gora, lepša od Gritavca,“ mi zatrjuje. Iz njegovega popisovanja posnamem, da smatra partijo na Grintavec za enolično in lahko. To mnenje se strinja z onim, ki sem ga že večkrat slišal od drugih turistov, češ, da je Skuta najinteresantnejši vrh v Grintavcih. Odločim se torej kreniti najprej na Skuto in potem, če bosta pripuščala čas in vreme, preko Mlinarskega sedla na Grintavec; tam sem upal še najti ostale ljubljanske planince, ki so hoteli iti le na Grintavec in se od tod vrniti preko Zoizove koče v Bistriško dolino.

Precej utrujen ležem v posteljo, se ogrnem z dvema odejama in prav sladko in trdno zaspi. Okoli koče buči silen vihar, ki pa me ne moti dosti v spanju.

Zjutraj nas vse vzbudi Uršič. Veter še ni ponehal, in koča se je tako zmrazila, da se skoro tresemo. Toliko hitreje se oblačimo. Da bi kaj kuhali, za to ni več časa, ker smo se nekoliko zapoznili. Zaužijemo torej le nekaj mrzlega in se začnemo odpravljati. Jaz plačam in odslovim svojega nosača.

Zunaj pred kočo na kratko opazujemo vreme. Nebo je popolnoma jasno, nikjer ni zapaziti kake megle, samo ob Grebenu se jame zbirati tanka, soparu podobna prozorna meglica. Uršič prorokuje, da bomo imeli še nekaj ur jasno, potem pa da dobimo po vrhovih meglo. Treba se je torej žuriti.

Odpotujemo ob polšestih. Pot nam je le prav kratek čas skupna, kajti hitro nad kočo je razpotje. Na Grintavec vodi pot naravnost kvišku in se ovije okoli Malega Gritavca; na Skuto pa je treba kreniti na desno čez Pode. Tod gre moja pot, zato se poslovim od drugih planincev, obljubivši jim, da se bomo videli še na Gritavcu, ako ne odrinejo prehitro nazaj.

(Dalje prihodnjič.)

S cepinom in vrvjo.

Spisal I. M.

(Dalje.)

Ker v Ridnaunu nisem vedel kaj početi, sem se dalje napotil. Hodil sem veliko lože, ker se je Kruselburger pokoril z mojim nahrbtnikom. Bilo je pa silno soparno. Na Aglsovi planini (2105 m) je bilo vse mrtvo. Pastir je spal v koči, živina je pa dremala v

senci pod bližnjimi pečinami. Tudi jaz bi se bil rad zleknil pod kako skalo, toda vodnik je z gotovostjo napovedoval nevihto in me v silni vročini neusmiljeno gnal dalje.

Visoko nad seboj sva kmalu zagledala Topliško hišo. Nisem se je razveselil, ker sem videl, da bom moral v tej soparici še tako visoko lesti. Čemu so jo pa tudi tako visoko postavili! Priznati moram, da sem bil jako slabe volje. Kdo je bil tega kriv, sam ne vem: ali Württemberžan, kateremu sem se zastonj ponujal za vodnika, ali Kruselburger, ki je delal tako neznansko dolge korake, ali vročina in bližajoča se nevihta. Nekoliko boljše volje sem postal, ko sem se pripotil do Grohmannove koč (2218 m), pod katero se kopičijo piramide, igle, stožci in stene velikanskega ledenika Uebelthalfernerja. Zaradi krasnega razgleda na ta ledenikov padec so tu l. 1887. postavili Topliško koč, ki se je pa že v naslednji zimi tako zamerila nekemu viharju, da jo je razdril in njene kose raznesel po bližnjem ledeniku. Topličani pa zaradi tega še niso obupali. Takoj so postavili zopet novo koč in jo imenovali po Grohmannu, ki je bil največ pripomogel do nje stavbe. Grohmannova koč pa še danes kljubuje viharjem, pa tudi hribolazcem, ki gredo večinoma mimo nje v lepo novo Topliško hišo, ki leži 2650 m visoko. Tja sva jo tudi midva brisala, da so naju komaj pete dohajale, zakaj nevihta se je že napovedovala z votlim grmenjem.

Prostorna obednica v Topliški hiši je bila skoraj natlačena s turisti obojega spola in različnega kalibra. Kislih obrazov so gledali v sive oblake, iz katerih je lilo kakor iz škafa. No, meni ta ploha ni delala sivih las. Ura je bila šele malo čez poldne, in časa sem imel dovolj, da prevedrim. Trdno sem upal, da se do večera še prevleče in izlije, saj je upanje tudi tu gori jako poceni. Po svoji navadi sem si čas preganjal s tem, da sem ogledoval hišne prostore. Poslopje je enonadstropno, zidano in jako prostorno. Ako hočeš tudi v gorah biti „nobel“, si tu lahko privoščiš posebno spalnico, seveda potem boš tudi precej „nobel“ plačal. Hiša ima vsako leto na stotine obiskovalcev, ker je le osem ur od Sterzinga oddaljena in je od nje prekrasen razgled na vse poglobitnejše stubajske ledenike in vrhove.

Ko sem bil svoj ogled končal, sem se vrnil v obednico. Tu mi pride vodnik naproti z obrazom, ki ni nič dobrega obetal. Rekel mi je, da je najbolje, če tu prenočiva in se drugo jutro vrneva v Ridnaun. Toda jaz sem mu pojasnil, da nisem prišel v Topliško koč spat, marveč da hočem še do noči na Becher, drugo jutro pa ob vsakem vremenu v Oetzthal. Kruselburger mi je pa kaj odločno odvrnil, da ne gre v slabem vremenu za noben denar čez ledenike, ker bi se bil nekoč z nekim hribolazcem vsled nevihte kmalu ponesrečil na njih.

Sedaj sem pa tudi jaz zbral obraz v kisle gube, in ko mi je še neki negoden turistovski dolgin stopil na kurje oko, sem se tako raztogotil, da sem šel na žimnico premišljevati svojo žalostno usodo. Zakaj to ni bila šala: čez Ridnaun in Timbeljoch me je čakalo dva dni utrudljive in vrhutega še dolgočasne hoje v

Oetzthal; črez ledenike sem pa imel le dobrih 12 ur in v zabavo bi lahko med potjo zlezel še na dva najvišja vrha Stubajskih planin.

2. Na Becher (3173).

Okrog šeste ure je dež nekoliko ponehal. Poiskal sem torej Kruselburgerja in mu rekel, da hočem dalje na Becher. Zmajal je z ramami, rekel pa ni nič; saj bi me tudi ne bil pregovoril, da bi bil ostal v Topliški hiši. Skoraj bolj me je mikalo laziti v vetru in dežju, nego pa polegati po žimnicah ali gledati puste obraze turistov.

Črez Viseči ledenik (Hangender Ferner) sva prišla na po-bočje vrha Geisswandspitze, katero sva pa kmalu zapustila, in stopila na prod širnega Uebelthalskega ledenika. Krasna je bila ta pot. Temnomodro nebo se je razpenjalo nad menoj; čarobno so se lesketale ledenikove stene v solnčnih žarkih in premnogi ponosni velikani, ki obroblijujejo ledenik, so črtali svoje mogočne sence na njegove preminjajoče se brazde. Daleč in globoko pod menoj se je pa vila v lepem nasprotju z resnimi ledeniki prijazna Ridnaunska dolina. Toda vse to le v moji — domišljiji. V resnici so mi viseli težki oblaki nad glavo, megle so se podile okrog vrhov, vlačile se po ledeniku — celo mojega nosu se je tuintam katera oprijemala — in Ridnaunska dolina, no, te tisti dan nisem več videl. Neusmiljena burja me je pa kmalu prestavila iz ogrevajoče lepe domišljije v mokro resničnost. Umivala mi je skrbno s težkimi deževnimi kapljami obraz kakor mati umazano dete, ki misli, da je voda le za pijačo.

Ko sem prišel črez del ledenika, ki se zajeda globoko v Freigerjeve stene, mi pokaže vodnik temno, kakih 300 m visoko piramido, ki se je dvigala iz ledenega podnožja v sivo meglo, in pravi: „To je Becher. Razgleda gotovo ne bodele imeli, škoda za trud.“ Jaz mu nisem utegnil odgovorjati in dokazovati, da ne iščem po gorah samo razgleda. Ogledoval sem le strme stene in ngibal, kod pač vodi varna pot na vrh; zakaj Becher je neštevilnim obiskovalcem Stubajskih planin to, kar ljubljanskim turistom Sv. Jošt ali Golica. Steza je res kaj lepo in umetno izpeljana; prav po pravici se imenuje „Vogel-Weg“. V kratkih in drznih ovinkih prideš brez posebnega navora in popolnoma varno na vrh. Vsa opasna mesta so zavarovana z železnimi klini in žicami.

Ceprav mi je moj prijazen Kruselburger prorokoval, da ne bodem nikamor drugam videl kakor le v meglo, sem imel že sredi Becherjevih sten na Oetzthalske planine „najkrasnejši“ razgled, kakršen sploh more biti v slabem vremenu. Oblaki so viseli jako visoko, doline so bile pa vse v megli, podobni širnemu razburkanemu morju. Hipoma so se tuintam prikazale iz površine ledene gore ali sivi dolomitski obronki, ki so pa ravno tako hitro zopet izginili v meglenih valovih. Tu zabučí burja kakor morski orkan in potisne meglo globoko v doline; v tem trenutku je bil pred menoj razgrnjen ves Oetzthalski planinski svet z nebrotjnimi ledenimi vrhovi in razsežnimi ledeniki. Toda le nekaj

minut, in zopet sem zrl na brezmejno megleno morje. Ko sva pa prilezla na vrh, je pa bila megla tako gosta, da sem pač lahko razločil vodnikov nahrbtnik, njega samega pa že bolj težko.

V koči je bil samo en hribolazec. Na moj pozdrav mi je nekaj skozi nos odgovoril. Mislil sem, da je nahoden, in hotel sem mu že sožalje izreči, ker je nahod vsakemu hribolazcu zelo odveč in celo nadležen. Kajti prigodi se ti lahko, da ti v jutranjem mrazu nosni tok zamrzne in ti mole ledene sveče iz nosu, kar je prav malo estetično, še manj pa koristno in priležno. Tu zanoslja zopet: „Parle vu français“, in konec je bilo mojega sožalja.

Svoje dni sem obiskoval francoski tečaj tako dolgo, dokler me ni profesor — Bog mu daj dobro, saj mi dijaki mu nismo dali — zapodil zaradi nekega slabega dovtipa. Menda se je bal, da bi mu ne delal konkurence v francoščini, ker je videl, kak talent imam za ta jezik. V enem letu sem se ga že toliko naučil, da sem lahko povedal svojemu „mosjeju“ po francosko, da ne znam francosko.

„No, mosje“, sem rekel ponosno, v samozavesti vsled svojega obilnega jezikoslovnega znanja.

„Sind sie eine Daice?“ je hitel popraševati mosjé.

„Nein, ich bin ein Slave“, mu odvrnem ogorčen, da me ima za nemškega Miheljna.

„A warseinlik eine Russe“, je vzkliknil veselo.

Kaj sem hotel drugega, kakor da sem mu pritrdil. Naveličal sem se že razlagati po svetu, kdo in kje smo Slovenci. Žalibog za nas noben tujec noče vedeti. Ako mu povem, da bivamo v deželi, kjer je Postojinska jama, hoče mi dokazati, da se motim, ker je jama na Laškem. Če mu pa trdim, da smo „Triglava sinovi“, me odpravi s tem, da je Triglav nemška gora. Zato se izdajem za Rusa vsakemu, ki noče Slovencev poznati. Tuintam jo sicer tudi naletim, kakor sem jo n. pr. na Becherju, kjer sem se moral ves večer mosjeju, čeprav proti svoji volji, — lagati.

Meni v veliko jezo je radovednega Francoza Rusija silno zanimala. Popisati sem mu moral Peterburg, Moskvo in celo Carskoje selo, čeprav mi je toliko znano kakor kak culukafski „kraal“. Živo sem mu naslikal zimsko veselje na zamrzli Nevi, jaz, ki nisem imel nikdar še drsalnic na nogah; in kako navdušeno sem mu slavil mogočno „matuško“ Volgo!

Mosje je bil pa tudi kakor slama. Moje živo in povsem „resnično“ opisovanje ga je tako vnelo, da mi je obljubil, da me v Peterburgu obišče. Zatrjeval sem mu seveda, da me bo jako veselilo, ako me počasti s svojim obiskom, in da mu bom zvest „cicerone“, na tihem sem pa sklenil, da sem to pot zadnjikrat Rus. Opomnil sem ga večkrat, da morava k počitku, toda njemu se ni še prav nič mudilo. Moral sem mu naštet še različne dobre ruske hotele, kakor n. pr. „Pri ruskem medvedu“, „Pri čopastem Kazaku“, „Pri ruskem orlu“, „Pri mužiku“ i. dr. Ako so sploh kake take gostilne, ne vem, sicer je pa njegova stvar, da jih poišče. Ko me je slednjič začel izpraševati celo o ruski politiki, se mi je začelo prav po kranjsko zdehati. Znano pa je, da je

zdehanje jako nalezljivo; in res, kmalu je tudi mosjé odpiral svoja široka usta na stežaj, in videl sem, da med slovenskim in francoskim zdehanjem ni bistvenega razločka.

Tudi v spalnici še nisem imel miru pred sitnežem. Prosil me je prav vljudno: „Bitte, spreken wir nok, weil ik kan nok niks dormir.“ Tako lepe prošnje mu pri najslabši volji nisem mogel odreči. Pogovarjal sem se pa samo francoski. „Ui, mosje“ — „no, mosje“, drugega odgovora ni dobil več od mene in tudi ta „mosje“ se je glasil vedno bolj zaspano. Nazadnje sem bil pa njegovega francosko-nemškega klepetanja do grla sit in mu nisem niti pritrjeval več. Toda mosje se še ni naveličal. Ko nekaj časa ni dobil nobenega odgovora, je vprašal: „Eren sie er profesor niks? Maken si son dormir?“ — „Üüi mosje-e-e-e“, sem mu odgovoril in imel sem mir.

Ker me mosje ni več motil s svojim žlobodranjem, sem začel premišljevali, kaj naj drugo jutro storim, če bo slabo vreme. Vedno bolj sem bil uverjen, da sem naredil veliko neumnost, ker nisem žel v Schneeberg, od koder bi črez Timbeljoch lahko ob vsakem vremenu prišel v Gurgl. Tako mi pa najbrže ne bo kazalo drugače, kakor vrniti se v Ridnaun, plačati par petakov, da sem se namočil in z mosjejem nagovoril. Najbolj me je jezilo, da na ta način izgubim dva dni. V tem modrovanju sem zaspal, in ta je bila edina pametna, katero sem tisti dan uganil. Po noči je vihar silno razsajal. Zame je bil pa jako koristen. Ko sem namreč zjutraj odprl okno, sem videl, kako so jadrane zadnje megle črez Zillertalske vrhove.

Mosjeju se je menda še sanjalo, kako ga vodim po Peterburgu, jaz sem pa šel tiho ven. Razen mene je še vse spalo. Zunaj je bilo krasno jutro, kakršno si le more želeti hribolazčeve srce. Zelo dober okus za naravno lepoto so imeli, ki so postavili hišo na Becherju, ki stoji, rekel bi, v osrčju Stubajskega ledenega sveta. Hiša sama, ki ima ime rajne cesarice Elizabete, je tako udobno preskrbljena z lepimi spalnicami — tudi z eno posteljo — in s svežimi jedili, da prav nič ne čutiš, da si 3000 m visoko, razen pri — računu. Razgled pa ni v nobenem razmerju z malim trudom, s katerim se prigugaš na vrh.

(Dalje prihodnjič.)

Po Hrvaški Švici in okolici na kolesu.

Spisal Juraj Lubič.

(Dalje.)

Konjščina je navadna hrvaška vas in pripada občini Hraščina Trgovište in „kotarskemu sudu“ (okrajnemu sodišču), odnosno „kotarskemu predstojništvu“ (okrajnemu glavarstvu) Zlatar. Sicer nima veliko prebivalcev, a nje lega je dražestna in zrak čvrst kakor sploh v Zagorju; zato prihaja rada gospoda iz bližnjih in daljnih mest tjakaj. Čestokrat se vidi visokih dostojanstvenikov.

Naj imenujem kneza Dumičića, ki ima v bližini rudnik, v Konjščini sami pa hišo, katero ima gostilničar in trgovec v najemu. Gostilna se zove „Pri rudniku“ in je v njej postrežba izborna. Osebito skrbi gospodar sam, da dobe domači uradniki in boljši tujci tudi kako delikateso. Knez prihaja večkrat tjakaj ter pripelje s seboj navadno kakega imenitnega gospoda iz Zagreba; tudi ljubljanskega odvetnika sem že videl v njegovi družbi in sem imel čast, biti povabljen k obedu. Nadvojvoda Evgen se je tudi že mudil v Konjščini, ravno tako dunajski podžupan Strohbach i. t. d.

Prijazno vas obkrožujejo ljubki griči, rodovitno polje in nepregledni travniki. Po teh se sučejo race, gosi, pure in prasiči, zabava pa jih siromašen pastir s svojo leseno, pristno hrvaško dvojno piščalko, frulo, izvabljaajoč ji tiste otožne južnoslovanske arije. Posebno lepi so senčnati gozdi, v katerih najdeš še brez števila hrastov velikanov in mogočnih smrek. Vidi se na prvi pogled, da so tukaj drugi gospodarji kakor ponekod in pa da kršчени za-lubnik in drugi škodljivci še niso dosegli vstopa v te svete prostore prirode.

Veličasten je pogled na dve najvišji hrvaški gori, na Ivanščico (1060 m) na eni strani proti Varaždinu in na Sleme (1030 m) na drugi strani proti Zagrebu. Med tema gorama, kateri se vidita skoro od vseh strani, leži hrvaško Zagorje ali tako imenovana Hrvaška Švica.

Moj prijatelj poseduje nad sto oral njiv, travnikov in najlepših gozdov. Skoro vse drugo v bližini je last zagrebškega nadškofa, sedaj drja Posilovića, ki ima sploh na Hrvaškem veliko grajščin in zemlje.

Dasi neznatna vas, je Konjščina za časa turških navalov mnogo trpela, ima torej dokaj svoje žalostne zgodovine. Pri Konjščini so Turki v 16. stoletju dalje časa taborili in plenili po okolicah. V borovem gozdu tik za vasjo, kjer je še dandanes videti sledove stare Konjščine, pa se je bila bitka med Turki in Hrvati pod poveljstvom Zrinskega, tistega slavnega Leonide II., ki je par let pozneje (8. septembra 1566) pri Sigetu pokazal, kako umirajo junaki. Tedaj so razdejali Konjščino, ki se tam ni več dvignila. Bitka se ni odločila, ko so pa prišli Kranjci, Štajerci in najeti nemški vojniki (cesarska vojska) na pomoč, so bili Turki premagani. Zmagovalci so jih preganjali do Rugovice in jim pobrali ves plen. Na begu pa je se v Savi potopilo veliko število Turkov.

Ob okrajni cesti med kolodvorom in vasjo stoje sredi travnika razvaline dveh večjih poslopij, to je gradu in gospodarskega poslopja, ki sta sedaj last nadškofa zagrebškega. V tem gradu je svoje dni prebival grof Konjski. Grajski grb je bil srebrn konj na modrem polju. Odtod se je imenoval grad Konjščina in potem tudi vas. Dva potomca tega grofa je cesar Jožef II. našel na granici pri Petrinji v banskem polku. Poslal ju je v vojaško vzgojevališče na Dunaj. Oba sta bila leta 1848. nadporočnika. Eden izmed njiju je potegnil k Madjarom in se je kakor več drugih popolnoma izgubil, drugi pa je postal v Veliki gorici blizu Zagreba poštni opravitelj in je okoli leta 1870. umrl kot poštar.

Zanimivo je, da je grad Konjščina služil svoj čas v samostan križarjem ali, kakor jih je narod nazival, božjacem, o katerih je slavni poljski romanopisec Sienkiewicz spisal imenitni roman „Križarji“, ki ga čita ves omikani svet. Ker so imeli ti vitezi konje, je bil tudi samostan po tem urejen; v prvem nadstropju so bile ozke celice, spodaj v hlevu pa je bil pod vsako celico konj dotičnega redovnika. Pozneje so samostan predelali in pripravili v njem stanovanja. Dne 9. novembra 1880. l. pa je potres uničil grad Konjščino. Polovica gradu proti kolodvoru se je popolnoma zrušila, drugo pa je bilo tako razdejano, da ni več porabno za stanovanje. Grad je torej sedaj razvalina. Gospodarsko poslopje je še precej ohranjeno. Ima podobo stolpa, ki je bil prej prav dobro utrjen. Turki mu niso mogli do živega. V sili so se v njem poskril starčki, žene in otroci, potem pa se je streljalo na krvoločnega Turčina lahko na vse strani skozi ozke line, ki so še danes ohranjene. Nekaj kleti še rabijo, drugo pa je dobro došlo raznim golobom, čukom, postolkam, ki se tam shajajo.

Jaz sem si vse te prostore natanko ogledal, a človeka zmrazi, kadar kaj takega vidi. —

Ko sem se par dni tako razgledaval, me je obšlo zopet hrepenenje po vožnji. Zajahal sem kolo ter se peljal prek Brstovca v Marijo Bistrico, svetovnoznano božjo pot (14·3 km).

Pot od Brstovca naprej je skozi ravna in precej dobra, samo tik pred Bistrico je kratek, a ne hud klanec. Pot je zanimiva, kraj prijeten. Pred vasjo na levo v dražestnem kotičku leži grajščina „Bistrica“ barona Helmbacha. Vas ni nič posebnega, ima pa lepe hiše in veliko trgovin. Gostilne so dobre, ena izmed njih „Lux“ celo tako elegantna, da se kaj takega še v večjih mestih ne vidi izlepa. Zidali so ravno veliko poslopje za „občinski ured“. Glavna stvar v Bistrici je seveda cerkev. Zidana je v gotičnem slogu, je velika, krasno izdelana in bi bila v čast vsakemu svetovnemu mestu. Okolo cerkve se vijejo lepe arkade, v katerih vidiš na zidu naslikano podobo za podobo, ki kažejo čudeže Marije Bistriške. V glavnem oltarju pa je doprsni kip čndotvorne Matere Božje, Marije Bistriške, ves v zlatu in srebru. Obraz njen je črn. Leta 1553. so Turki cerkev požgali, od oltarja pa je preostal samo ves opaljeni kip Matere Božje. Ker kip ni zgorel, dasi je bil ves v ognju, so to imeli za čudež. Poročali so v Rim, od koder je prišel ukaz, da je kip Marije Bistriške ohraniti, kakršen je. Cerkev je tako krasna, da se je kar nisem mogel nagledati.

V tistem času je bilo proščenje in ljudstva povsod natlačeno polno. Iz vseh bližnjih in daljnih krajev prihajajo ljudje v procesijah s križem na čelu na božjo pot, prepevajoč Marijine pesmi. Pred Bistrico jih pričakuje svečenik, kateri jih popelje v cerkev. Tako je vodil moj prijatelj Baldo par dni pred mojim posetom do pet tisoč pobožnih kristjanov v Marijo Bistrico. Romajo pa semkaj od Binkošti do Malega Šmarna neprenehoma; zaradi tega je v Mariji Bistrici vsak dan semenj, na katerem se skoro ne vidi drugega kakor same podobe Matere Božje v raznih oblikah in na raznih robah ter svetinje in molki. Proda se teh reči

grozno veliko, kajti ne vidiš romarja, ki bi ne imel par takih podob na prsih pripetih. Spomin hoče imeti zase in za svojce.

Jako zanimivo je gledati te romarje, ko trumoma korakajo po cesti. Kadar pridejo do kake cerkve, tedaj jih cerkovnik pozdravlja z zvonjenjem; romarji molijo najprvo okolo cerkve, potem pa gredo vanjo, kjer molijo in popevajo. Veliko teh romarjev pelje pot skozi Konjščino, od koder krenejo po najbližjem potu čez takozvani Vinski hrib, kjer je majhna cerkvica, skozi senčnat gozd v Marijo Bistrico.

Skoro vsak dan sem opazoval te raznovrstne obraze, noše ter poslušal govore; privadil sem se bil že tako, da sem skoro vsak oddelek poznal, iz katerega kraja da je.

Ker je bil moj namen, obiskati tudi bližnji Zlatar, sem se poslovil od Marije Bistrice, seveda ne brez svetinj — saj sem bil tudi jaz romar — ter sem jadral zopet nazaj proti Brstovcu.

Med potjo me pozdravita dva redka metulja, katera sem kot vnet prirodoslovec kar s čepico ujel in spravil v že pripravljeni karton, da ju potem dam v svojo zbirko. Tudi zajček mi je prikimal po cesti nasproti, spoznal pa je v meni gotovo lovca, zato je izgubil korajžo in jo je popihal proti grajščini „Bistrici“. Ta prizor me je razveselil, kakor bi bil vsakega lovca.

Od Brstovca do Zlatara (5,3 km) je pot prijetna mimo gozdov in cesta boljša nego doslej. Pozna se, da pelje v kraj, kjer stolujejo razne oblasti. Malo pred Zlatarom vidiš na griču na desni grajščinico „Kaštel“, katero je prej posedoval Ladko Jelačić-Bužimski. sedaj pa je last hotelirja v Zlataru, Frana Pisačića „Pri lipi“, kjer sem se ustavil.

Kraj Zlatar je sicer majhen, a vidi se mu, da v njem prebiva gospoda. Ima lepo lego in čedne hiše, od katerih so nekatere podobne vilam. Tam uradujejo „kotarsko predstojništvo“, „kotarski sud“ s pripadajočimi uradi, poštni, občinski urad itd. Tudi brez odvetnika niso. Navadna cerkev je sredi širokega trga kakor oaza v puščavi, hiše pa se vrste ob vsaki strani cest, od katerih vodi ena proti Belcu (severno), drugi proti Sutinskim toplicam (severozahodno) in ena proti precej oddaljenemu kolodvoru (južnozahodno), odnosno proti Lovrečanu v Bedekovčini (južno) in Brstovcu (južnovzhodno). Življenje je precej živahno kakor sploh na Hrvaškem in se dobi „Pri lipi“ dokaj dobra kapljica iz „uzorne pivnice zagrebačke“.

Radovednost me je vlekla še v 7 km oddaljeni Belec, kamor sem vozil po dobri cesti čez dolg klanec skozi gozd po ostrih serpentinah in sem dospel tja pred solnčnim zahodom. Postavil sem se na grič pri cerkvi z obličjem proti Ivanščici, par trenutkov uživajoč z vzvišenega stališča krasoto narave in občudujoč bližnjo razvalino Belec grad, ki se je ob poslavljaljočem solncu izredno lepo predstavljala.

Drugi dan je deževalo in bil sem navezan na dom. Vkljub izvrstni zabavi v krogu dekanovih sorodnikov, mi je bilo vendar otožno pri srcu. V miru ni življenja in „nulla dies sine linea“ bi rekel z Apelom. Ker se po blatnih tleh ni prijetno, včas

nemogoče voziti in sem rajši snažen nego blaten, je v moji glavi hitro dozorel sklep, da se proti svojemu načelu odpeljem z železnico, da kolikor mogoče iskoristim svoje počitnice.

In tako sem priromal v glavni grad Zagreb. Tu sem se za-
tekkel k prijatelju, hotelirju v ulici, ki ima ime slavnega Ilirca,
preporoditelja hrvaškega naroda. Njegova restavracija je jako
dobro obiskovana. Kako tudi ne, saj je „kuče gazda“ tak dov-
tipnež, da ga ne dobiš kar tako na širokem svetu. Radi ga ho-
dijo poslušat, in tu smeja ni konec. Gazdarica je poleg izredne
lepote zelo ljubezniva in zabavna. Po storjenem poslu pride med
goste, ki jo sprejmejo z glasnim vikom, in težko je povedati, je
li privlačna sila na strani go-podarja ali gre ta čast njegovi lepši
polovici. Bodimo pravični in recimo, oba sta vredna te časti. Bil
sem že večkrat v tej veseli družbi, kjer sem si pridobil nekaj
prijateljev, toda — ako hočeš živeti strogo po načrtu, pusti svoje
prijatelje! Pal sem med roparje, kateri mi pa niso ničesar vzeli,
marveč so mi dali vsega dobrega preveč. Ker se mora pa klin
izpodbijati s klinom, sem dospel tako daleč, da sem par dni
taval po Zagrebu brez cilja in konca, česar pa svojim prijateljem
ne morem šteti v zlo. Volenti non fit iniuria.

(Dalje prihodnjič.)

Društvene vesti.

Nje cesarska in kraljeva Visokost nadvojvodinja Marija
Elizabeta in presvetli knez Oton Windisch-Graetz, ki sta
bila dne 23. jan. t. l. poročena na Dunaju, sta osrečevala naš
Bled s svojimi tamkajšnjim bivanjem do 5. febr. Potomkinja
pokojnega cesarjeviča Rudolfa je bila vsa presenečena od
krasot našega raja in od prisrčnega sprejema, ki so ji ga
napravili naši vrli Blejci na razne povsem dostojne načine.
Bodi dobrodošla, visokorodnica, in proslavljaj s svojim sijajem
sijaj sedaj svojega in našega bisera pod Triglavom!

Novi člani. Osrednjega društva: Treo Simon, stavbenik
v Ljubljani; Rom Karel, posestnik v Ljubljani; dr. Brejc Janko, dež.
poslanec v Ljubljani; Lavrenčič Alojzij, trgovec v Ljubljani; Medic
Pavla, posestnica v Ljubljani; Schneider Karel, trgovec v Ljub-
ljani; Lenče Josip, veletržec in posestnik v Ljubljani; Golob Rudolf,
c. kr. drž. železnice uradnik v Ljubljani; Kocmur Ivan, odvetniški
solicitor v Ljubljani; Švigelj Maša, odvet. koncipijenta soproga v Ljub-
ljani; Kuhar F., blagajnik „Slavije“ v Ljubljani; Lenček Alojzij, klep.
mojster v Ljubljani; Jakopič I., uradnik v Ljubljani; Medič Fr. v Ljubljani;
dr. Štverak Juri, c. kr. rud. nadzornik v Idriji; dr. Karfik Fran, c. kr.
rud. zdravnik v Idriji; dr. Horvat Fran, c. k. notar v Idriji; Dolenc
Fran, trgovec v Ljubljani. — Kranjske podružnice: Luznar Fran,
nadučitelj v Primskovem; Rus Vilko, učitelj v Kranju.

Darila. Osrednjemu društvu: Gosp. E. Koželj 2.40 K; pla-
ninci o božičnici na Šmarni gori 4 K.

Občni zbor Kranjske podružnice. Pod predsedstvom načelnika g. Janka Majdiča se je vršil dne 7. t. m. v Kranju občni zbor Kranjske podružnice, ki šteje 88 članov. G. načelnik je prisrčno pozdravil vse navzočne in jih zahvalil za udeležbo, potem pa je na kratko očrtal delovanje podružnice v minolem letu. G. tajnik Janko Sajovic je podrobno poročal o notranjem in vnanjem delovanju podružnice. Odbor je lani v več sejah sklenil mnogo za društvo koristnih stvari. Podružnica je popravila in popolnila markacije na Sv. Joštu, v Loškem pogorju (po poverjeniku g. Flisu) in na Storžiču ter po vseh markiranih potih postavila kažipotne tablice. S podružničnim posredovanjem se je na Sv. Joštu ustanovila tudi meteorološka opazovalnica, ki jo iz prijaznosti nadzoruje tamošnji kurat g. Al. Šarc. Podružnica je napravila dva večja izleta, izletnike češke kolesarje pa je dostojno imela v gosteh. Blagajnik g. Ciril Pirc je poročal, da je imela podružnica 1602·90 K dohodkov, 832·17 K stroškov, preostanek 770·73 K pa da je naložen v hranilnici kot zalog za stavbo prve kočice. — Pri volitvi je bil izvolen ves stari odbor, ker pa je g. Ciril Pirc vsled preobitega posla odklonil odborništvo, se je na njegov predlog izvolil g. Rudolf Kokalj.

V odboru Kranjske podružnice so gg.: Janko Majdič, načelnik; dr. Josip Tominšek, načelnikov namestnik; Janko Sajovic, tajnik; Rudolf Kokalj, blagajnik; Ivan Rakovec, Fr. Ks. Sajovic in Alojzij Seliškar, odborniki.

Društvena izkaznica je vsakemu članu „Slov. plan. društva“ neogibno potrebna legitimacija po vseh kočah, kadar hoče biti deležen znižanih plačil. Zato vljudno opozarja osrednji odbor vse društvenike, naj izkaznico dobro hranijo ter je nikdar ne pozabijo doma, kadar gredo v gore. Član, ki se odslej v tej ali oni koči ne bo izkazal z izkaznico na svoje ime, bo plačal v vsaki koči kakor nečlan in ne bo imel nobene prednosti pred nečlani.

Radovljiske podružnice občni zbor bo v četrtek, dne 6. marca t. l., ob 3. uri popoldne v Hudovernikovih restavraciji v Radovljici. Ob nezadostni udeležbi se bo vršilo zborovanje po društvenih pravilih uro pozneje brez ozira na število zborovalcev.

Češka podružnica je imela konec 1901. l. 391 članov, in to 26 ustanovnikov in 365 rednih. Celo leto jo pristopilo novih članov 79.

Za Češko kočico na Ravneh pod Grintavcem je Češka podružnica doslej nabrala prispevkov 9967·40 K. Za to kočico je bila dne 4. t. m. v Pragi tombola, ki se je vrlo obnesla.

Člani osrednjega društva plačujejo članarino osrednjemu odboru v Ljubljani, člani vseh podružnic pa svojim odborom.

Članarina „Slov. plan. društva“ in njegovih podružnic znaša na leto 6 K; poleg tega zneska plača nov član tudi 2 K vpisnine. Ustanovnik plača enkrat za vselej 60 K. Vseučiliščniki plačajo 3 K letnine in so prosti vpisnine.

„Plan. Vestnik“ prejmljejo vsi člani **brezplačno**. Nečlane stane na leto 4 K, dijake 2 K 40 h.

Društvena znamenja dobivajo člani v društveni sobi v Narodnem domu v Ljubljani, pri podružniških odborih, pri gospodu Ivanu Sokliču, trgovcu Pod Trančo, in pri gospodu J. Lozarju, trgovcu na Mestnem trgu v Ljubljani. Eno znamenje stane 2 K.

☛ Sangrad pri Kranju ☛

ob železniški progi Ljubljana-Trbiž.

Letovišče za tujce pod zdravniškim nadzorstvom, med gorami, v samoti, 465 metrov nad morjem. Vsakovrsten komfort. Izvrstno bivališče za rekonvalescente.

Sezona od maja do oktobra.

Cena šest kron na dan za zdravo in tečno hrano z vinom, za stanovanje, zračne, pečene, solne, gorke in mizle kopeli ter električno razsvetljavo.

~> Dvakrat na teden obišče zdravnik letovišče. ~<

Lastnik dr. E. Globočnik v Kranju.

✱ ✱ ✱ FRANC ČUDEN ✱ ✱ ✱

urar v Ljubljani na Mestnem trgu

priporoča svojo bogato zalogo vsakovrstnih žepnih in stenskih ur ter budilk. Vsi izdelki so priznani izvrstni in poceni. Popravila se izvršujejo natančno in dobro.

~> Ceniki na zahtevanje brezplačno ~<

J. BONAČ

v Ljubljani v Šelenburgovih ulicah št. 5, nasproti nove pošte,
priporočam vljudno svojo

☛ trgovino s papirjem in pisalnimi potrebščinami. ☛

Vzorke papirja pošiljam na ogled. V svoji knjigovoznici izdelujem vezi preproste in najfinejše. Prevzemljem izdelovanje vsakovrstnih razglednic po fotografijah. Imam veliko zalogo vedno najnovejših razglednic.

~> Edina zaloga svinčnikov družbe sv. Cirila in Metoda. ~<

Tovrnica kartonaže z električno silo. Po naročilu izdelujem raznovrstne škatle. Prekupnikom velik popust.

Karla Kavšeka nasl.

Schneider & Verovšek

v Ljubljani na Dunajski cesti št. 16

priporočata svojo veliko zalogo planinske opreme: krampeže, svetiljke, cepine, dereze itd., potem raznovrstno železnino za stavbe, kuhinjsko orodje, najboljše orodje za rokodelce in vse vrste poljedelskih strojev.

GRIČAR in MEJAČ

v Ljubljani, v Prešernovih ulicah števil. 9

priporočata svojo bogato zalogo izgotovljene moške in ženske obleke ter najboljše perilo in zavratnice.

Zlasti opozarjata na nepremočna lodnasta oblačila in plašče za turiste

Naročila po meri se izvršujejo točno in ceno na Dunaju.

Ilustrovani ceniki se razpošiljajo franco in zastoj.

Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

IVAN SOKLIČ

v Ljubljani, Pod trančo št. 1,

priporoča svojo veliko zalogo klobukov, posebno lodnastih za hribolazce in lovce iz
tvornice Jos. in Ant. Fichlerja, c. kr. dvor. zalcčnikov.
Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

AVGUST AGNOLA,

Najnižje cene.

steklar v Ljubljani na Dunajski cesti št. 13.

Najnižje cene.

Velika zaloga stekla, porcelana, zrcal, okvirov in vseh drugih v steklarstvu spadajočih predmetov.

LJUBLJANA

→ J. LOZAR ←

Mestni trg št. 7.

priporoča svojo bogato zalogo turistovskih srajc, turistovskih, kole-sarskih in lovskih dokolenic, lovskih volnenih jopičev, zimskih in letnih nogavic, zavratnic itd. Fino moško perilo in spodnja obleka.

Članom „Slov. plan. društva“ znižane cene.

Brata Eberla,

pleskarja c. kr. drž. in c. kr. priv. južne železnice

v Ljubljani, v Frančiškanskih ulicah št. 4,

prevzemata vsa v pleskarstvo spadajoča dekorativna, stavbinska in pohištvena dela.

Delo resno in fino, izvršitev točna in po najnižjih cenah.

FOTOGRAFIJA

je gotovo najlepša in najkratkočasnejša zabava!

 Fotografski aparati

in sploh vsi drugi v fotografirsko stroko spadajoči predmeti za amaterje in za strokovnjake so vedno v največji zalogi na razpolago.

Pouk v fotografiranju za novince preskrbim sam in brezplačno.

Ceniki so vedno brezplačno na razpolago.

Dalje priporočam svojo tovarniško zalogo
papirja ter pisalnih in risalnih potrebščin.

JOS. PETRIČ.

V Ljubljani, na sv. Petra cesti št. 4.

ADOLF HAUPTMANN

v Ljubljani, na Sv. Petra cesti št. 41.

Tovarna oljnatih barv, firneža, laka in kleja.

— Zaloga slikarskih in plesarskih predmetov. —